

Udateret

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Arkivplacering:
Mappe 146 1a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afskrift af tekst til "Jomfru i fugleham".
Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Ridder i Hjortekam.

D. G. F. 2 del No 67. ^{udgør} X

Hr. Lang han bor sig i d'ne a,
han kan baade seje og ro:
han lokket saa nielsen skolejompri,
han givt dem den løben tro.

Det var herte Lang,
han draget i Hjortekam;
saa spilled han ud for jomfriens
sone Hjorten den var tam.

Det var jomfri Elsebelil,
hun ud af Jinduel saa:

"Hvem er dog den tamme Hjort,
der spiller udi vor gaard?"

Svarede jomfriens tjenestep,
hun var sin jomfri hids:
maat haret ved nosse tamme Hjort
bære Takket af røden guld!"

Oderne stod jomfriens porle,
og Hjorten han løb til stranden:
Efter gaar jomfri Elsebelil,
hun lokket med hviden hånd.

Give det Guld-fader i Tinnmerig,
at, Hjorten, du var min:
hvert nat da skulde du sove
paa det sparløse skind."

Det var herte Lang,
han skød sin Hjortekam:
"Saa omend ved jomfri Elsebelil,
og mi et Hjorten tam."

Allt stod jomfri Else-belil,
hun tænkte paa raad ved sig:
I jeg viser eder, hr. Lang,
det guld, min fader satte ned.

Jeg var mig saa liden,
min fader satte guld, jord:
det er ikke uden tojabe
all fra min løbe-lofs-bro,

Kunde vi det røde guld faa,
den stund der jeg er mø:
alle de bør vi sammen faat,
de skal ikke fallig af."

Han grov i den haarde hald
og i det haarde ler:
det var fuldt ondt af finde
guld,
sone aldrig var sat det.

Den jomfri saa sig vide omkring,
hun var da ikke sen:

Hun løb selv snart til sig
egne bitt,
den ridder han stod igen.

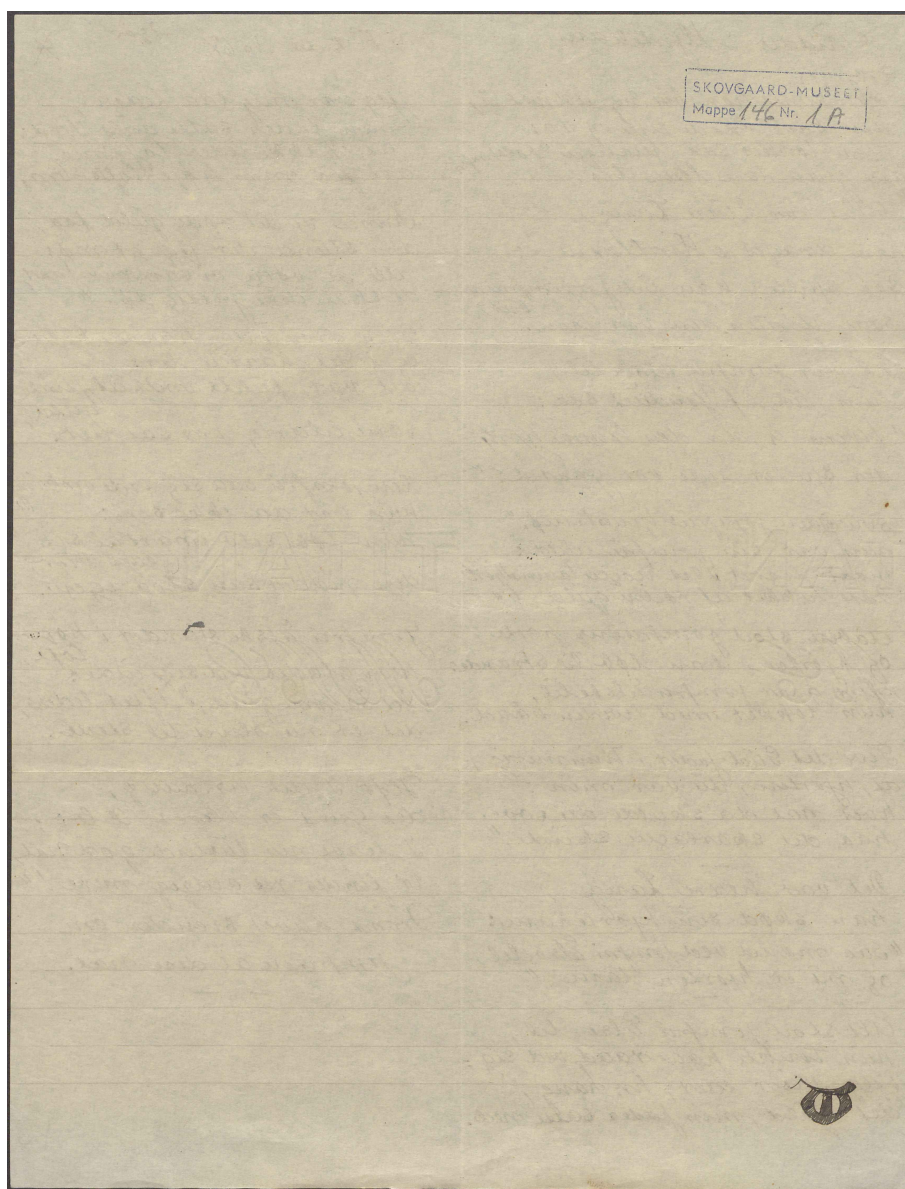
Jomfri Elsebe stander i høje
løse,
hun glædes ved sig inde:
"Det samme guld, I efter leder,
det er nu blevet til stue."

Helt i det hr. Lang,
det guld er blevet til ler,
I have nu tusinde god nat,
vi findes ret aldrig mere!"

Dromt havet svenden om
jomfriens al den nat.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Ridderen i Hjorteham D. 9. 2 del no 67 udg. 1871 *

Her Lauy han bor sig ud ved å,
han kan både sejle og ro:
han lodder så mange stolt jomfru,
han giver dem løsen tro.

Det var herre Lauy,
han drager i hjorte-ham:
så spælded han ud for jomfruens bus,
som hjorten den var tam.

Det var jomfru Elbelil,
hun ud af vinduet så:
"Hvem er dog den tamme hjort,
der spuler ud, vor gård?"

Svared den jomfrus tjenestebø,
hun var sin jomfru bød:
"Når haver i set nogen tamme hjort
bære tabbar af røden guld!"

Åben stod jomfruens poste,
og hjorten han løb til strande:
efter går jomfru Elbelil,
hun lodder med hendes hånd.

Giv det Gud-fader i Himmelrig,
at hjorten, du var min:
hvor mest da skulde du sove
på det skarlagen steind."

Det var herre Lauy,
han skød sin hjorte-ham:
"Så mænd ved, jomfru Elbelil,
og nu er hjorten tam."

Alt stod jomfru Else-lil,
hun tænkte på rødt ved sig:
"Jeg viser eder, her Lauy,
det guld, min fader satte ned.

Jeg var mig så loden,
min fader satte guld i jord:
det er ikke uden to faare
alt fra min høje loftst-bro.

Kiende vi det røde guld på,
den steind der jeg er mø:
alle de børn, vi sammen fære,
de skal ikke fattig dø."

Han grov i den hårde held
og i det hårde ler:
det var fuldt ondt at finde guld,
som aldrig var set der.

Den jomfru så sig vide ombering,
hun var da ike søn:
hun løb selv snart til sit eget bus,
den riddere han stod igen.

Jomfru Elsebe stunder i høje loft,
hun glædes ved sig inde:
"Det samme guld, i efter leder,
døtar nu blevet til stene."

Thø: det, her Lauy,
det guld er bleven til ler:
i have nu tusinde god det
vi findes ret aldrig mere."

Drømt haver svenden om jomfru
en al den nat.

doublet

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

